

“Ja Bobby, dit moet ook gebeuren,” zegt Anne. Ze gaat snel verder.

Als ze klaar is, maakt ze twee lunchpakketjes: één voor zichzelf en natuurlijk één voor Bobby. Vervolgens vult ze drie thermosflessen met water, zodat ze genoeg te drinken hebben tot vanavond. Ze weet nog niet hoe lang ze wegblijven en stopt alles in haar rugtas.

Voor de zekerheid controleert Anne alles nog een keer.

“Lunchpakketjes check, water check, zaklamp check, extra trui check. Volgens mij hebben we alles, Bobby!” roept ze enthousiast.

Terwijl ze de camper afsluit, hoort ze haar mobiel gaan.

“O, die was ik bijna vergeten!” roept ze en rent naar de keukentafel. Ze pakt haar telefoon van de oplader en kijkt wie haar een berichtje heeft gestuurd. Het is een berichtje van haar moeder:

Hallo lieverd,

Hoe gaat het in Zweden? We hebben een nieuw gezinslid: een labradorpuppy. Hij heet Hummer.

Vind je ‘m ook zo schattig? We hopen dat alles goed met je gaat en kijken ernaar uit je snel weer te zien.

X Mam & Pap

Op de foto ziet ze een lief chocoladebruin puppy'tje met schattige, fluffy oren en een rood halsbandje met zijn naam erop.

“Aahw!” zegt Anne vertederd. “Wat een schatje.”

“Kijk eens, Bobby, als we weer thuis zijn bij papa en mama, heb jij een vriend om mee te spelen.”

Bobby kijkt even op en schrikt van de foto van Hummer. Hij miauwt klagelijk en kruipt bibberend onderin de rugtas.

“Je reageert straks wel,” denkt Anne en stopt haar telefoon in haar jaszak.

“Kom Bobby, we gaan!” roept Anne. “Ben je klaar voor het avontuur?” vraagt ze. Bobby miauwt zo hard als hij kan; hij heeft er veel zin in.

Bobby hangt in de rugtas, waarvan de rits net zo ver openstaat dat hij alles kan zien.

Anne draait de camper op slot en pakt de kaart uit haar rugtas.

“Goed,” zegt ze, “nu gaan we kijken hoe we moeten lopen.” De plattegrond is in het Zweeds geschreven, en Anne komt er maar niet uit.

“Nee hè!” roept ze teleurgesteld.

“Ik weet nu al niet welke kant we op moeten of waar we eigenlijk zijn,” zegt ze tegen zichzelf en ploft neer op een steen voor de camper.

“Wij zijn nu al verdwaald!” roept ze radeloos.

Gelukkig ziet ze een klein rood stipje op de kaart staan. Dat had ze een paar dagen geleden op de plattegrond gezet met nagellak, zodat ze wist waar de camper stond.

“Yes, Bobby!” “We kunnen gaan, het stipje heeft ons geholpen!” roept ze blij.

Ze kijkt naar de symbolen en loopt richting het bos terwijl haar haren wapperen in de wind.

Anne pakt haar handschoenen uit haar jaszak, want het is erg koud.

In de zon is het warmer, maar hoe dieper ze het bos inloopt, hoe kouder het wordt.

Gelukkig heeft Anne voorzorgsmaatregelen getroffen en pakt ze haar dikke trui uit de rugtas.

De trui moet wel helpen, denkt ze, en trekt hem snel over haar hoofd.

Tot overmaat van ramp blijft ze met haar kraag vastzitten.

“Pff, ook dat nog,” zegt Anne zacht. “Kan er dan nooit eens iets goed gaan?”

Ze trekt hard aan de trui om haar hoofd erdoor te krijgen. Ze voelt zich een beetje alsof ze het spel op de kermis speelt waarbij je punten krijgt als je op het hoofd van een mol slaat, zodra hij zijn kopje door het gat steekt.

Eindelijk is het gelukt en ze trekt haar jas weer aan en loopt verder.

“Wat is het hier mooi,” zegt Anne. Ze gaat op de rand van de berg staan, zodat ze de watervallen beter kan zien en kan genieten van de natuur.

Voorzichtig pakt ze haar fotocamera uit haar tas en